

muligt at gjøre Noget for nogen Stand, saa maatte det virkelig være denne Stand, som Rigsdagen og ethvert dansk Hjerter skulde føle sig saare strækt opfordret til at tage sig af. Det forekommer mig, som sagt, ikke, at der er taget tilstrækkeligt Hensyn til dem, og jeg kan slet ikke indsee, hvorfor det ikke er skeet, eller hvoraf det er kommet, at man saaledes har deelt Huusmandsclassen overtvært i 2 Dele, hvoraf man vil lade den ene Deel komme til at nyde Godt af Loven og den anden Deel ikke. Endelig skal jeg tillade mig at tilføie den Bemærkning, at der i Mødet igaar eller iforgaars faldt en Uttring af den høitærede Finantsminister, som vakte en Betyrning hos mig, idet han nemlig talte om, at Creditforeningens Papirer vare meget vanskelige paa Pengemarkedet. Denne Uttring gjorde det Indtryk paa mig, at jeg deraf sluttede, at disse Papirer altsaa ikke havde deres fulde Værdi, og allerede nu ere sunkne i Cours, og, dersom det forholdes sig saaledes — jeg forstaaer mig ellers ikke meget paa disse Sager, og vilde grumme nødig sige Noget, som ikke var begrundet i det rette Forhold, — saa er det rigtignok en høist betænkelig Ting, at det saaledes ogsaa foreligger i Lovforslaget, at disse Papirer skulde kunne bruges, saavidt jeg har kunnet forstaae, som et tvingende Betalingsmiddel; thi, skulde Coursen falde meget paa dem — man kan jo ikke vide, hvorvidt det kan gaae i saadanne Tider, hvori vi leve, og ikke engang den ærede Finantsminister er istand til at garantere for Europas Stilling imorgen, — saa vilde det kunne komme til at gaae med disse Papirer saaledes, at de kunne falde ned til at faae en saadan Værdi, som vore gamle Sedler i sin Tid havde, som der neppe var Nogen, der brød sig om at have. Skulle de være et tvunget Betalingsmiddel, saa troer jeg rigtignok, at det vil komme til at see galt ud for dem, som skulle modtage dem.

Olesen: Måttet jeg er overbevist om, at den ærede Forslagsstiller fuldstændigt vil imødegaae de Uttringer, som den sidste ærede Taler har fremført mod det nærværende Forslag, skal jeg dog desangaaende tillade mig at sige et Par Ord. Jeg skal imidlertid fatte mig meget

kort, deels, fordi jeg ønsker, at Sagen fremmes saa hurtigt som muligt, og deels, fordi saamange andre Forhold og Omstændigheder for Diebliffet gjøre, at det vistnok maa ønskes, at man i enhver Sag fatter sig kort. Jeg skal allerførst erklære mig fuldkommen enig med Hensyn til, hvad den ærede Taler, som nu satte sig, yttrede om Huusmændene, naar han beklager deres Stilling; men jeg kan dog ikke være enig med ham, naar han vil have, at deres Forhold ogsaa skulde ordnes ved denne Lov. At jeg saa godt som Nogen ønsker, at ogsaa Huusmændene, det vil sige, Brugerne af de Huse, som ifølge Lovgivningen skulle være overladte Andre til Brug, skulle kunne fordre Selveiendom for deres Huse, og at dette Forhold snarest muligt maa blive ordnet ved Lov, det er jeg berettiget til at sige, da jeg tidligere har været med at indgive et Forslag desangaaende, og, naar det engang atter kommer paa Bane, og jeg til den Tid skulde have Sæde her i Thinget, saa skal jeg vise, at jeg endnu er af den samme Mening; men, at det ikke hører hjemme her i denne Lov, troer jeg, at Alle, som kjende Forholdene nøiere, ville erkjende. Naar den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Lindberg) har yttret, at denne Lov giver en altfor kort Frist for Godseierne, saa er jeg ikke enig med ham heri; thi Godseierne have virkelig haft en meget lang Tidsfrist til at belave sig paa, at en Tvangslov kunde komme, og jeg er endogsaa af den Formening, at det nu, mere end nogensinde, er høist nødvendigt, at den kommer jo før jo hellere. Der gives ganske rigtigt, som den ærede Taler sagde, Godseiere, som have vist megen Billighed; men der gives paa den anden Side ogsaa endeel Godseiere, som, om jeg maa bruge et saa stærkt Udtryk, ere aldeles stædige, og det er en reen Ulykke. Det kan dog ikke nytte den store Deel af Befolkningen, at der er nogle Godseiere, som ere humane og billige, naar der paa den anden Side er mange Godseiere, eller ialtsald endeel, som ere complet stædige, som næsten slet ikke ville hverken bortfaste eller sælge. Jeg er ikke for at nævne Exempler paa Saadanne, og det passer vel heller ikke her, men jeg kunde nævne saadanne, hvor man har sagt til Bedkommende, som ere